

lignende. Vi ved, at de heromhandlede Varer ifølge Finansministerens Oplysninger andrager en Indførselsværdi af tilsammen 120 Mill. Kr., altsaa, selv om vi lægger saa høj en Afgift paa dem, at vi simpelt hen ikke indfører et eneste Stykke af disse Varer, vil det kun spare Landet et Forbrug af 120 Mill. Kr., og det er altsaa dermed givet, at det er aldeles utilstrækkeligt til at hæve Kronen tilstrækkeligt, om det end kan støtte den. Det glædede mig, at den højtærede Minister pegede paa andre Veje, men Magten over disse ligger ganske vist udenfor den danske Rigsdag. Jeg nævnte før, at der var to Veje, man kunde gaa, man kunde indskrænke Varemængden, saaledes som man tilsigter det her, eller man kunde indskrænke Købemuligheden. I saa Henseende nævnte den højtærede Finansminister, at der var Forhandling med Nationalbanken om en virkelig Indskrænkning af Kreditten, og forhaabentligt vil disse Forhandlinger resultere i noget reelt. Det er ikke alene Handelskreditten i det store, jeg tænker paa, men ogsaa Handelskreditten i det smaa, i det daglige Liv, den spiller ogsaa en uhyre Rolle. Jeg skal blot pege paa den Forskel, der er mellem Brugsforeningerne i Dag og Brugsforeningerne for en 20—30 Aar siden. Vore Brugsforeninger er i høj Grad kommet ind paa en Kreditgivning, som er alt andet end heldig for Landets Økonomi. Det vilde være en stor Velgerning, hvis man uden at slaa for meget i Stykker kunde komme bort fra en saa udstrakt Kreditgivning som hidtil, og altsaa ikke alene i den store Handel udadtil med Udlandet, men ogsaa i det daglige Liv. Jeg hilser, som sagt, med Glæde den Udtalelse af den højtærede Finansminister, at man vil stræbe efter en systematisk, en planlagt Kreditindskrænkning. Lad mig udtale det Haab, at denne Kreditindskrænkning vil forstaa til en vis Grad at skille Faarene fra Bukkene, som man siger, det vil sige, skelne mellem det, som er til Gavn for Landet, og det, som vi alle betegner som Luksus. Jeg ved, det er uhyre vanskeligt at drage Skellet, men jeg vil anse det for gavnligt at drage det i den Udstrækning, i hvilket det kan gøres. I det hele taget er Kreditindskrænkning efter min Mening i sidste Instans det eneste effektive Mittel til at bringe Balance i vor Økonomi.

Til Slutning skal jeg kun sige, at om jeg end sagde om disse to Lovforslag, at de ingeniunde er tilstrækkelige til at hæve den danske Krone, anser jeg dem dog for at være af megen Betydning til Fremme

af Formaalet, ikke mindst derigennem, at det virker som et Varsko overfor Folk og siger: Nu er det Alvor, det er ikke gjort længere med at holde Formaningstaler mod Silkestrømper og Biler, vi har jo set igennem Aarene, at de er holdt for døve Øren, men naar Folk ikke vil høre, maa de føle, som det gamle Ord siger. Det er altsaa Meningen med Lovforslagene, at de skal give Folk Følelsen og Forstaaelsen af, at der tilsigtes en alvorlig Indskrænkning i det, man kalder Luksusforbrug, som jo i meget høj Grad vil kunne indskrænkes, uden at det vil betyde en Forringelse af Leveføden. Det Chok, som det vil give i Folk, skal være et Varsko til dem om, at det nu skal være forbi med Formaningerne, Taler er ikke nok, det er ikke nok, at der er Balance paa Statsbudgettet, ogsaa den private Handel maa gøre noget effektivt, som alene ligger i dens og ikke i den danske Rigsdags Magt.

Med disse Ord anbefaler jeg Lovforslaget til den hurtigst mulige Fremme og til den velvilligst mulige Behandling.

Borgbjerg: Hver Dag sin Affære, sagde den højtærede Stats- og Finansminister for nylig ved Venstres Banket, han fandt det nærmest morsomt, han ligesom smausede i det. Jeg tror nu, Morskaben nærmest var Galgenhumor. Hvert Aar sin Luksustold, kan man tilføje, vi fik en i Forfjor, vi fik en i Fjor, og nu faar vi en til i Aar, hvert Aar sin Luksustold. Den Maade, hvorpaa Regeringen har taget Told- og Beskatningsspørgsmaalet, vidner om Planløshed, det er en Lap det ene Aar, en ny Lap det næste, en ny Lap igen det tredje Aar. Det er stykkevist, det er planløst, det er irrationelt. Allerede dette beklager vi, thi den nuværende økonomiske Situation for Landet, som ogsaa den højtærede Minister berørte i sin Indledning, er ikke til et saadant stykkevist, planløst, irrationelt Reformarbejde, den kræver netop en samlet Overvejelse, den kræver en samlet Reformplan, og den kræver Beslutning og Beslutningsomhed, og Udførelse af Beslutningerne uden Tøven og Vaklen er, som Situationen ligger, det eneste, der kan redde os ud af det utvivlsomme Uføre, hvori vi for Tiden befinder os. Jeg skal om et Øjeblik komme lidt nærmere ind derpaa, naar jeg betragter disse Forslag som en Valutaforanstaltning, og det var jo som en saadan, den højtærede Minister særlig anbefalede dem. Men det er jo ogsaa Toldlov, det er en Lap paa den bestaaende Toldlov, det er et